

Quina manera de passar comptes amb la medicina alternativa!

—Volia parlar de l'actual proliferació de les pseudociències, i fer-ho en un to satíric i de denúncia perquè les teràpies alternatives abusen de la bona fe i la desesperació dels malalts. La medicina convencional té moltes limitacions i és humà que la gent busqui respostes on sigui, quan es troba en una situació crítica. Per això no critico la gent que utilitza les teràpies alternatives sinó els que s'aprofiten de la seva fragilitat psicològica.

—Hi ha més xarlatans mèdics que mai, avui?

—Sempre n'hi ha hagut, però ara amb internet ho tenen més fàcil. Avui amb un clic qualsevol persona pot accedir a tota mena de tractaments esotèrics, als quals molts s'aferren per desconeixement i desesperació. A això s'afegeix un descrèdit de la medicina convencional, que s'ha deshumanitzat i ha perdut prestigi.

—Quines són les teràpies més delirants que hi ha?

—Un clàssic és l'homeopatia, que molts estudis rigorosos han demostrat que no funciona però que, en canvi, molta gent creu que va bé. Per què? Molt senzill. L'homeopatia tracta coses poc greus i que marxaran aviat: problemes de son, al·lèrgies... És a dir, dolences subjectives i passatgeres. L'homeopatia no et tractarà la miopia, per exemple, que és permanent i no és subjectiva. Això a banda, molts remeis en teoria homeopàtics en realitat no ho són. Es preparen en laboratoris farmacèutics i tenen uns components mèdics provats: és per això que funcionen, quan funcionen.

—A la novel·la hi ha moltes referències a les teràpies emocionals.

—La bioneuroemoció també està molt de moda. Són les teràpies que diuen que totes les malalties tenen un component emocional, és a dir, que si tens un càncer és perquè estàs barallat amb el teu pare o amb els teus germans, per exemple. Els que impulsen aquestes teràpies són perillosos perquè, a més de mentir, tenen comportaments sectaris.

Daniel Arbós

«Sembla que en temes de salut i de ciència tot és opinable, i no ho és»

Daniel Arbós (Barcelona, 1976) és llicenciat en Biologia i es dedica professionalment al periodisme científic. Amb la seva segona novel·la, *Amb l'aigua al coll* (Àmsterdam), satiritza sense pietat el perillós món de les pseudociències.

Amb l'aigua al coll

DANIEL ARBÓS

Amsterdam
Barcelona, 2017
227 pàgines

Diuen als pacients que han d'abandonar la família... Entre els xarlatans, hi ha il·luminats que s'ho creuen, però molts són uns aprofitats.

—El Dídac Bartra, el seu protagonista, s'apunta al carro de la medicina alternativa igual que es podria apuntar al comerç d'ensaimades.

—Ell és un home a qui li agrada muntar negocis i fer diners. De cop es troba amb aquest món i veu que hi ha molta gent que hi creu i que està disposada a gastar-hi fortunes. S'inventa una teràpia, la tal·lassotèl·lúrica, consistent a beure aigua de mar "curativa". El Dídac té dos amics. Un és el Toni, el científic que sap que el que fan no serveix, i l'altre és l'Aurembiaix, la crèdula que no és conscient dels perills de la pseudociència. El problema del Dídac és que viu encenat pels diners i no s'adona que no només estafa econòmicament la gent sinó que l'engany que els fa pot tenir conseqüències greus. Amb les pseudociències, el mínim que et pot passar és que et fotin els diners, i el pitjor és que et fotin la salut.

—La pseudociència sovint es basa en la pura conspiranoia.

—Algú es pot creure que tots els metges del món estan conxorxats amb la indústria farmacèutica? En el fons, es tracta de saber que no hi ha evidències científiques que corroborin l'eficàcia d'aquestes teràpies alternatives.

—També critica els periodistes.

—El gran desconeixement de temes científics que tenen molts periodistes fa que apareguin coses als mitjans que en un altre àmbit informatiu no apareixerien. En una entrevista a la contracoberta d'un diari important, algú pot sortir-hi dient que s'alimenta de llum. Algú gosaria publicar que el *Guernica* és de Velázquez?